

rende regering *ikke* gør, og det, den tidligere regering gjorde, er, at vi førte en aktiv arbejdsmarkedspolitik, vi førte en aktiv uddannelsespolitik, vi investerede.

Det er utroligt, hvordan alle kurverne er vendt på den meget korte tid, Venstre og De Konservative har siddet, hvordan beskæftigelsen falder og arbejdsløsheden stiger, hvordan man er holdt op med at investere i uddannelse, hvordan sparekniven bliver svunget over danskernes hoveder. Og så nytter det ikke noget, at finansministeren og fru Gitte Seeberg står og konfererer. Det er virkeligheden.

Jeg mener, at De Konservative skylder os et svar: Hvornår er ledigheden stor nok til, at man vil gøre noget ved den?

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Jeg kan forstå på fru Gitte Seeberg, at man ikke synes, der er grund til den store bekymring. Konjunkturerne er ved at vende, kan vi høre. I stedet for medvind er der ved at være lidt mere international modvind. Beskæftigelsen er vigen, arbejdsløsheden er begyndt at stige. Men De Konservative slår koldt vand i blodet og tænker: Det går jo nok, fru kammerherreinde. Og så lægger man ud med nogle kommuneaftaler, som begrænser væksten, som begrænser udviklingen; man lægger ud med statslige besparelser.

Er det den måde, man tror man får sat gang i beskæftigelsen på – med statslige besparelser og ved at begrænse væksten i kommunerne?

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, fru Gitte Seeberg er ikke kammerherreinde. (*Munterhed*).

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Det Konservative Folkeparti er helt enig i den politik, regeringen fører, nemlig at der skal holdes igen på de offentlige udgifter, og vi er såmænd kun glade for, at vi har fået en regering, der rent faktisk også er parat til at holde igen, for vi ser gerne, at den enorme vækst, der har været inden for det offentlige, nu bliver lavet om til en moderat vækst.

Jeg må tilstå, at jeg undrer mig meget over det lidt kritiske indlæg og de kritiske udgydelser, som hr. Nicolai Wammen kommer med her fra Folketingets talerstol. Er det ikke sådan, at Socialdemokratiet er med i stort set samtlige aftaler, hvad angår arbejdsmarkedspolitik og ud-

dannelsespolitik? Jeg synes sådan set, at de aftaler, vi har lavet på det her område, er både fremadrettede og gode.

Det har altid været sådan, og det var en af de første ting, jeg lærte, da jeg gik ind i politik, at man skal rose de aftaler, man selv er en del af.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Vi har i dag haft en lang debat om, hvorvidt arbejdsløsheden er steget meget eller meget lidt eller lidt mere, end godt er, men det, der er fælles og kendetegnende for debatten er, at alle partier, inklusive regeringspartierne om end meget modvilligt, erkender, at arbejdsløsheden faktisk er steget.

Nu er det jo ikke, fordi man sådan kan sætte dato på, men tager man Danmarks Statistik for i dag og deres grafer, så er der en fantastisk lighed mellem den begyndende stigning i ledigheden og den borgerlige regerings tiltræden. De to ting kan man selvfølgelig ikke umiddelbart sætte lighedstegn imellem – og dog.

Selvfølgelig spiller de internationale konjunkturer ind. Og det er rigtigt, at udviklingen i Tyskland og Frankrig bestemt ikke giver grund til optimisme. Omvendt må man sige, at det tilsyneladende heller ikke ser ud til at lykkes i USA – som jo forsøger at føre en utrolig ekspansiv politik med krigsførelse og ufinansierede skattelettelse i et forsøg på at pumpe gang i økonomien – i al fald ikke, hvis man ser på den beskæftigelsesmæssige og økonomiske udvikling i USA.

Kl. 14.45

Det giver jo anledning til nogle overvejelser: Skal man gøre det, som en borgerlig regering gør, og som den nuværende regering har gjort og agter at gøre, hvilket man kan høre af svarene, nemlig at overlade det til markedet at finde det leje, der nu er nødvendigt, for at samfundet kan hænge sammen – og så må samfundet acceptere det niveau, som markedet nu engang kan give – eller skal man sige, at samfundet har et ansvar, og at samfundet specielt i nedgangstider, dvs. når arbejdsløsheden stiger, må gå ind og være med til at regulere og skabe beskæftigelse for igen at sætte gang i hjulene?

Skal man gøre det ufinansieret, som det eksempelvis er sket med den skattereform, som regeringen og Dansk Folkeparti har lavet, eller skal det være sådan, at man siger: Er der nogle